

Изъ живота на коня.

Коньтъ е най-красивото домашно животно. Малката му глава е украсена съ оперени уши и живи очи; извитата му лебедова шия е забулена съ спрѣтната грива. Дългитѣ му и тънки крака сѣ надарени съ твърди копита, а опашката му прилича на нѣкоя гиздава метла. Всичко това е тъй хубаво наредено на тѣлото му, че още отдалечъ го прави красиво животно.

Освѣнъ красотата коньтъ има и нѣкои добри нрави, които каратъ човѣка да го обича повече отъ другитѣ домашни животни. Така напр., той е паметливъ и уменъ и лесно се привърза къмъ господаря си. Той помни и добритѣ обноски на господаря си и неговитѣ обиди съ камшика. На добритѣ обноски отговаря съ нѣжно и приятно цвилене, а на обидитѣ отвърща съ ритане и хапане.

Едно отъ добритѣ качества на коня е, че той иска да бѣде все пръвъ въ своитѣ работи: надтичва ли се съ други коне, той се стареа да ги надмине; тегли ли файтонъ,— пакъ иска неговата кола да върви най-напрѣдъ.

Слѣднитѣ истории ни показватъ колко сѣ умни конетѣ.

1. Единъ коларь ималъ нѣколко коня. Той ималъ и едно кротко и умно момиченце, ученичка отъ II-ро отдѣление. Често пѣти малкото момиченце, като се връщало отъ училище, отивало да си играе около конетѣ. То тичало покрай тѣхъ и цвилѣло като малко конче, а по